

UČITELJSKI TOVARIŠ

Glasilno avstrijskega jugoslovanskega učiteljstva

Vse spise, v oceno poslane knjige itd. je pošiljati samo na naslov:

Uredništvo Učiteljskega Tovarisa
v Idriji.

Rokopisov ne vračamo.

Vse pošiljatve je pošiljati franko.

Učiteljski Tovarish izhaja vsak petek popoldne. Ako je ta dan praznik, izide list dan pozneje.
Vse leto velja . . . 10— K
pol leta 5— „
četrt leta 2-50 „
posamezna številka po 20 h.

Za reklamne notice, pojasnila, poslana, razpise služb je plačati po 20 h za petit-vrsto. Priloge poleg poštnine 15 K.

Za oznanila je plačati od enostolpne petit-vrste, če se tiska enkrat . . . 14 h
. dvakrat . . . 12 „
. trikrat . . . 10 „
za nadaljna izvršenja od petit-vrste po 8 h.
Oznanila sprejema Učiteljska tiskarna (telefon št. 118).

Naročnino, reklamacije, to je vse administrativne stvari je pošiljati samo na naslov:

Upravništvo Učiteljskega Tovarisa
v Ljubljani.

Poštna hranilnica št. 53.160.

Reklamacije so proste poštnine.

Prihodnja številka „Učiteljskega Tovarisa“ izide dne 11. avgusta 1916.

Tovariši in tovarišice, ki dobivate draginski doklade, se po možnosti spomnite tudi obveznosti do našega lista! Saj se je vedno boril za našo blaginjo!

ZA PODRŽAVLJENJE LJUDSKE ŠOLE.

Zvezino vodstvo je odposlalo večanjim učiteljskim društvom to-le okrožnico:

Veledenjeno društvo!

Vodstvo Zaveze avstrijskega jugoslovanskega učiteljstva tem potom nujno pozivlje slavno učiteljsko društvo, da naj mu nemudoma sporoči sklep odborove seje — posebnih zborovanj v ta namen ni potreba — kakšno stališče zavzema ono napram splošnemu vprašanju glede poddržavljenja ljudske šole.

Za slučaj, da je slavno učiteljsko društvo nasprotnega mnenja, naj blagovoli naznaniti podpisane vodstvu Zaveze odklonilne vzroke. Pozitivni ali negativni odgovori naj se odpošljejo najkasneje vsaj do 15. avgusta t. l.

S tov. pozdravom!

Vodstvo Zaveze avstrijskega jugoslovanskega učiteljstva v Ljubljani, 22. jul. 1916.

Predsednik: Tajnik:
L. Jelenc V. Rus.

Prispevajte za „Rdeči križ!“

Vojna.

ŽIGA KASTNER

Strašna vojna je zahtevala žrtve tudi od maloštevilnega slovenskega koroškega učiteljstva. Lani dne 10. avgusta ob 4. uri popoldne je padel v bitki pri Černelici Žiga Kastner in bil pokopan tam dne 12. avgusta. Zvedeli smo to žalostno vest šele sedaj. — Maturo je napravil l. 1913. na celovškem učiteljskem. Po izbruhu vojne je moral pod orožje in se je poročil, preden je odšel na bojišče, z Liziko Schleiniggovo, hčerko vladnega svetnika in pok. gimnazijskega profesorja v Celovcu. — Velik del svoje mladosti je preživel pri starem očetu, p. d. Stefanu v župniji St. Jurij na Vinogradih v Važenberški občini. Tam je preživljal kot dijak počitnice; ondi sem spoznal njega in starega očeta, ki je bil vzoren rodoljub. Tukaj se je že od matere dobro vzgojeni Žiga okrepil v narodnih nazorih. Vkljub svoji mladosti je bil resen in se zanimal za vsa važnejša narodna vprašanja. Teško bo pogrešal tožni Korotan krepkega moža, od katerega si je mnogo obetal. — Stotnik Sporer je obvestil njegovo soprogo o smrti z naslednjimi besedami: »Padel je, borec se v resnici kot junak in z gled vsakemu vojaku, na častnem polju, bil je svojemu moštvu po očetovsko skrbeč predstojnik, ki mu je bilo vdano iz vsega srca. Častniki smo ponosni, da smo imeli tako hrabrega tovariša med seboj, in vsi žalujemo za njim.«

Časten bodi spomin vrlemu koroškemu slovenskemu učitelju-junaku!

JURIJ ŠUMNIK

Došla je žalostna novica, da je dne 12. junija letošnjega leta umrl na južnotirolskem bojišču rezervni poročnik Jurij Šumnik in bil 13. junija pokopan na pokopališču v Forni, provinca Vicenza. — Neki rezervni poročnik je pisal materi, »da je bil tako težko ranjen, da mu njegov duh ni pustil čutiti ostro pekočih

ran. Tiha smrt brez bolečin je bila konec njegovega junaškega življenja.« — Doma je bil v Smihelu pri Pliberku ter obiskoval tamošnje ljudsko šolo in vstopil nato na mariborsko učiteljsko. En mesec pred izbruhom vojne je napravil maturo. V jeseni l. 1914 se je javil prostovoljno k vojakom, kjer je hitro napredoval in postal meseca grudna 1915 poročnik. Bil je vrl narodnjak in priljubljen pri vseh, ki so ga poznali, in tudi to izgubo bomo bridko občutili!

Bodi vrlemu koroškemu slovenskemu učitelju-junaku časten spomin!

NAŠA KRI.

Od Mure tja do sinjih gor Balkana,
kjerkoli naših rek se struga vije,
kjer solnce na planine naše sije,
je ljudstvu ena govorica dana.

Resnica svetu malo je poznana,
da ljudstvo to stoletja boje bije
za dom in srečo svoje domačije
in da boli ga nespoznanja rana.

Cesarju bil je vedno zvest Slovenec,
za njega bal se ni nobenih žrtev,
zvestobo priča živ in tudi mrtev!

Najlepši v boju plete zmage venec.
Življenje novi sreči rad žrtvuje,
saj domu na altar se kri daruje!

Nedin Sterad.

VLAK ROPOČE...

Obrisal z lic sem si solzé,
ki z njimi spet sem jih pomočil,
ko od otrok se in žené
za nedoločen čas sem ločil.
Poreče kdo: »To si junak!
Kaj morem sam si; če sem tak!

Ropoče vlak, in jaz hitim
z njim tjakaj v daljni kraj neznani,
skoz okno gledajoč, strdim
na grad, ki krona je Ljubljani,
in trudno solnce že v slovó
žari mu v oknih prelepó.

Pod gradom drevja, hiš morjé
v kopreno dima se zavija;

LISTEK

† Josip Steinberger.

(Spomin mladega učitelja, narodnjaka in drugega prijatelja.)

Maribor, 4. julija 1916.

Neizprosna smrt nam je zopet ugrabila mlado, nadebudno bitje, ki je bilo po vsem svojem bistvu ustvarjeno, da zavzame med prvimi ob narodni meji kdaj odlično mesto.

V najlepši, prvi moški dobi, je izdihnil dne 3. t. m. v bolnici č. usmiljenih bratov po dolgotrajni, mukepolni bolezni, v cvetu prvih moških let Josip Steinberger, ljudskošolski učitelj v Poličanah.

Že od leta 1908, sem, ko je bil v četrtem letniku mariborskega učiteljskega, je hiral. Kot spreten in vesten vaditelj našega »Sokola« je takrat napravil nesrečen skok. V kolkih mu je odpovedala roka, in ko je prišel na tla, mu je izpodrsnilo. Pa-

del je tako nesrečno, da si je poškodoval trebušno mreno in desno ledvico. Moral je v Gradec v bolnico, koder je srečno prebil prvo operacijo. Šest mesecev je bil prvič v deželni kliniki, skoro do konca leta, a vkljub temu v svojih študijah ni zaostal, marveč napravil še v istem šolskem letu, julija 1909, zrelostni izpit z odlično in s posebno pohvalo. Še istega leta je iznova obolel. Na jesen je bil nekaj mesecev suplent tukajšnje deške vadbice, a na pomlad 1910 je moral zopet na kliniko. Do julija istega leta je prebil srečno četrto težkih operacij, se vrnil v Maribor in si opomogel toliko, da je pričel še isto jesen z rednim poukom.

Ves čas svojega prvega poučevanja na Poljskavi pri Pragerskem do leta 1914 na poletje se je počutil zdravega, močnega in zopet je pričel s telovadbo, v poglavitnem s prostimi vajami. V par kratkih tednih je zopet veljal kot eden najboljših našega »Sokola«. Bolezen je malo in popolnoma popustila in že je vstajalo upanje — Joško okreva popolnoma. Upanje je vstalo prezgodaj.

Kmalu po začetku vojne se je zopet vrnil v našo sredo, a bolezen je vendarle

izbruhnila z novo, podvojeno močjo, in ko je šel vprašat avgusta 1915 slavnega graškega operaterja profesorja Luksa za svet, mu je dejal, da si ga ne upa operirati, ker je stanje njegove krvne moči prešibko. Svetoval mu je, naj jemlje zdravila, in kadar se mu kri očisti, takrat naj se zglaši zopet — če je pripravljen na vsakršen izid operacije, ki jo je v naprej označil kot veleno varno. Čakal je do koncem januarja 1916 in potem — je tvegalo. Skrajja je bilo mnogo upanja, a žal, kmalu se je izpreverilo vse na slabše, slabo in končno je podlegel, končno je dobil večnega lečila v Nirvani, ki je po njej vedno hrepenela njega mlada, vzorov in slutenj polna duša...

Nagnil se je cvet... Mlad je bil naš Joško. Jedva 26 let mu je bilo. In vendar nismo imeli tako izbornega žilavega narodnega delavca zlepa med seboj, kakor je bil on. Vzrastel od moje prve mladosti v sosedni občini mesta, v Karčovinah, oziroma Leitersbergu pri Mariboru, je poznal ves način, vse bistvo njegovo v narodnem boju. Bil je eden onih narodnih buditeljev, ki je izvrševal narodno-manjšinsko delo v vsem svojem obsegu in prehodil je cele

dneve svojih počitnic od posestnika do posestnika, od kočarja do kočarja in od viničarja do viničarja. Ko se je pričelo narodno gibanje med slovenskim železničarstvom, je tudi na tem polju pričel v obeh označenih občinah svoje požrtvovalno delo — povsod z lepimi, vidnimi uspehi. Kakor je bilo njegovo delo krepko v podrobnem delu za probujo našega naroda, tako je bilo krepko tudi, kadar je zastavil v ta namen svoje spretno pero v našem dnevnem časopisju, tednikih itd. Marsikdo je moral ostrmeti, kadar je uveljavljal bodisi tu, bodisi tam svoje nazore. A ne le v ožjem, narodnopolitiškem oziru, tudi v širšem političnem življenju je bil izbornou poučen. Mladeniču-možu, mu je bila politika stvar najresnejšega študija, in študiral jo je v pravem pomenu besede. Redko je stopil potom našega časopisja — in še takrat pod psevdonomom — v široko javnost, kadar pa je to storil, smo njegova izvajanja nepristransko priznavali, zakaj videlo se jim je, kako temeljito so premišljena. Zgodilo se je, da je poslušal osebno kritiko takih svojih člankov in spisov in mnogokrat se je z nekako okornostjo ločil, oziroma izognil pohvalnim

tam mi vtonilo je srcé,
z menoj gre zla melanholija;
odslej brez vesla sem čolnar,
kam val me vrže, ni mi mar!
18. junija 1916.

Fr. Rojec.

ODLOČITEV?

Listi javljajo: »Giornale d' Italia« (glasilo italijan. ministra zunanjih del) piše: Odločitev v svetovni vojni se je začela na vseh frontah. Prihodnja dva meseca utegneta prinesiti odločitev v svetovni borbi. Udarila je ura rešitve. Usoda četverozveze bo tudi usoda Italije. — Iz Genfa pišejo: Švicarski listi potrjujejo, da je Briand v zbornici določil končni termin za žrtve Francije na konec avgusta. — Iz Stockholma poročajo: Nevtralna konferenca za trajno posredovanje je dala pobudo, da se dne 1. avgusta — na drugo obletnico svetovne vojne — priredi veliko mirovno demonstracijo, ki bi obsegala vse dežele. Parola bo ta: »Nikar še eno zimo vojne!« Evropske in ameriške nevtralne države naj zahtevajo od vojujočih, da naznanijo svoje mirovne pogoje. Ta dan naj se vrše zborovanja, sprevedo, božje službe, po vsem nevtralnem svetu naj vse delo počiva za pet minut. Ob 10. uri dopoldne naj se ustavi ves aparat civilnega življenja; celo vsak železniški vlak naj se ustavi sredi vožnje, da se tako izrazi splošna zahteva po miru. Razne dežele so se že izjavile za to akcijo.

ČASOPIS ZA RUSKE UJETNIKE V MONARHIJI.

Na Dunaju je začel izhajati tednik v ruskem jeziku pod naslovom »Nedelja«, ki mu je urednik rusnik Hugon Nagele. List je namenjen ruskim vojnim ujetnikom.

KULTURNO DELO C. IN KR. VOJAŠKE UPRAVE NA RUSKEM POLJSKEM.

Apostolski vojni vikar c. in kr. armade in mornarice, škof Emerik Bjelik, ki je meseca maja tekočega leta prepotoval zasedeno ozemlje Poljske, poroča o velikem kulturnem delu tamkajšnje c. in kr. vojaške uprave. Iz njegovega obširnega poročila posnemamo le odstavek glede šolstva: Temeljito delo je opravila vojaška uprava na polju šolstva. Kakor znano, so morale biti pod rusko vladavo vse javne šole ruske; tudi v privatnih (verskih) šolah je moral biti učni jezik ruski, poljščina pa le učni predmet. C. in kr. vojna uprava je z enim mahom izpremenila vse ruske ljudske šole v poljske, in dočim je imela prej vsaka občina z 20 do 30 vasmí le po eno ljudsko šolo, ima sedaj že vsaka občina po več ljudskih šol, tako da je sedaj na Poljskem približno 1400 ljudskih šol s 1800 učnimi osebami. Seveda se je primerno zvišalo tudi število šoloobiskujočih otrok. Da se odpomere pomanjkanju učiteljev, so se uvedli nadaljevalni tečaji. V Jedrzejowu so ustanovili moško učiteljsko, v kratkem otvorijo tudi žensko. V Kielcah so otvorili prvi razred javne gimnazije. Za srednjošolsko izobrazbo skrbe doslej večinoma še zasebni zavodi, ki jih vojaška uprava obilo podpira.

besedam, namenjenim nepoznanemu piscu. Josip Steinberger je bil tudi zvest sotrudnik našega mladega narodnega odra. Pohvalo, ki jo je drugodi sprejemal kot nepoznan le takorekoč na tihem, je žel tu vedno glasno in nedeljeno. Za burke ni maral, zato pa je živel z vso svojo dušo in z vsem svojim telesom v dramí »Žetev«, »V znamenju križa«, »Ben Hur« in cela vrsta drugih, zlasti pa »Quo vadis«, so pokazale vso njegovo veliko zmožnost. V »Žetvi« kot knjigovodja prvič na odrú je presenetil, ko pa je sodeloval zadnjič kot Petronij v »Quo vadis«, je strmel slehri poldrugotisočglave množice. Sijajni nastop je pričaral takrat na oder Petronija v tako verodostojni obliki, da je vcelo iz vsega res nekaj, enako dnevom velikega rimskega požara. Dasi obdan z najboljšimi naših domačih igralcev, ga niso spravili oni do popolne veljave, marveč on njih in jih še daleč prekašal ves večer, čeravno je dramizacija »Quo vadis« priznana ena najslabših. Od prvega vstopa na oder, pa tja do svojega zadnjega prizora — umirajočega — je bil pravi, veliki Petronij blaznega svojega cesarja - Nerona...

NOTRANJI SLUŽBENI JEZIK NA ČEŠKIH SODNIJAH.

Višje deželno sodišče v Pragi je vsem sodnijam praškega nad sodišča pred nekaj časa vnovič resno zabičalo, da v službenem razmerju te oblasti stoječih uradnikov, nastavlencev in slug v njihovem osebem razmerju do službene gosposke ni smatrati za stranke in da se mora v tem oziru rabiti izključno nemščina kot notranji službeni jezik.

RAZDOR V MADŽARSKI NEODVISNI STRANKI.

Iz te stranke je doslej izstopilo 27 poslancev. Vodja teh poslancev, ki se hočejo konstituirati samostadno, je grof Michael Karoly. Ta je zdaj z ozirom na razkol obelodanil pojasnilo o denarju, ki je bil zbran v Ameriki za volitve na Ogrskem. Grof Karoly piše: Ta denar je dan izključno meni na dispozicijo. Naložen je na dobrem kraju na moje ime in ga ne more nihče doseči. Sam razpolagam s tem denarjem in lahko z njim storim, kar hočem. Seveda ga bom porabil za namen, ki je zanj bil darovan, namreč za pridobitev splošne volilne pravice in za demokratiziranje Ogrske. — O programu nove madžarske neodvisne stranke poroča kor. urad iz Budimpešte 18. t. m.: Nova (Karolyjeva) neodvisna stranka osemindesetnikov objavlja svoj program. Stranka stoji na stališču personalne unije, priznava pa v pragmatični sankciji določeno obveznost vzajemne obrambe. Nadalje zahteva samostojno ogrsko armado in narodno brambno organizacijo na podlagi honveda in črne vojske, splošno volilno pravico, obnovo tiskovne, društvene in zborovalne svobode, samostojno carinsko ozemlje, samostojno ogrsko državno banko, obsežno narodno zemljiško reformo, intenzivni razvoj ljudskega šolstva. Glede Hrvatske želi nova stranka ohraniti bratsko (= nagodbeno) razmerje.

MAJOR MORATH O POLOŽAJU.

Iz Berlina poročajo: Major Morath piše v »Tageblattu«: Nazoru, da ginejo ruske sile, morem le pogojno pritrđiti; po naravi se namreč pomnoži ruska armada od časa do časa za nekaj milijonov novih čet. Izključeno pač ni, da potem, ko se

Jos. Steinberger je v kljub svoji težki, zavrtni bolezní končal malone vse študije učitelja. Imel je maturo, sposobnostni in meščansko-šolski izpit, vse troje z odliko. A hrepenel je v tem oziru še dalje in sigurno bi bil dosegel vse... Razumel je poleg slovenščine in nemščine oba ostala glavna jugoslovanska jezika, razumel je ruski in tudi precej francoski, angleški in laški. Kratko: bil je izreden talent in menda ravno zato je moral leči tako zgodaj, tako prerano v grob. Saj je prokletstvo usode, da morajo ravno najnadarjenejši podleči v največjem številu, preden sploh pride njih nadarjenost da prave veljave.

Josip Steinberger ostavlja mater in zaročenko. Vemo, da zanje ni tolažilnih besed v tej neizmerni boli in togi, kakor jih nimamo niti sami zase. Prepričani pa naj bodo oni, kakor smo to tudi mi, da mu je danes po tako nukepolnem življenju lahko. Duha njegovega je zagnil mrak večnosti, tam pa ni ne sanj ne trpljenja ne bridkosti...

Naj počiva!...

Ivan Skvarča.

bo razbil novi ruski parni valjar in se vrge med staro železo, napoči na vzhodu daljši odmor bojev in da zadobi takrat misel na miru kako obliko. Mogoče je misliti, da bodo ginile angleške sile, ker Angležem ni na tem, da bi sami s svojo silo zmagovali. Drugih posledic zdaj ne kaže izvajati iz sedanjega položaja vojske.

PADLI ČEŠKI UČITELJI.

V poročilu tajništva češke učiteljske Zveze čitamo, da so padli v prvem letu vojne na bojišču 103 češki učitelji, v drugem letu vojne pa je padlo 106 čeških učiteljev — skupaj torej 209. — Bodi časten spomin v naših srcih tem junaškim češkim tovarišem, ki so svoje življenje darovali cesarju in domovini!

ITALIJANI VZTRAJAJO OB SVOJIH ZAHTEVAH.

Korespondenčni urad poroča: V »Journalu« nastopa Caburi proti stališču urednika inozemskega oddelka lista »Times«, Steeda, v jugoslovanskem vprašanju in ga svari, da naj ne pripoveduje zmernosti sami Italiji, temveč tudi Sloveniji. Caburi se ne da ostrašiti po angleških grožnjah, da bi se Slovani, če bi jim Italijani hoteli zgraditi pot, vrgli v naročje Nemcem. Caburi meni, da bi znali to napraviti tudi Italijani, če bi se ne dosegel sporazum. Italija mora vztrajati na nadvladi v Adriji, zakaj samo v tem slučaju bi se mogla neovirano razširjati na vzhodu. Kdor je v posesti vzhodne jadranske obali, je gospodar vrat na vzhod. Ta vrata morajo biti italijanska. Italija je pričela vojno zaradi teh vrat, in če bi ne bilo te težave med Italijo in Avstro-Ogrsko, bi se bilo lahko sprazumeti. Kako so mogli Jugoslovani zahtevati, da naj bi se Italija odrekla ravno tistemu, kar naj bi bil dobiček njene vojne? Dokler so samo nekateri hrvatski vročekryneži stavili svoje zahteve, da bi sejal spore v dunajskih interesih, se ni bilo treba razburjati zaradi teh zahtev. Sedaj pa, ko so prijatelji Italije v inozemstvu priredili takim zahtevam, se ne čuti samo krepko razočaranje, ki sili Italijane, da protestirajo najodločneje. Italijanski vladi in italijanskemu narodu se ne sme zgoditi krivica, da bi ju smatrali za sposobna, da bi se odrekla taki zahtevi. Če bi Jugoslovani prelistali italijansko zeleno knjigo, bi videli, kaj vse je Italija zaradi miru zahtevala, od Avstro-Ogrske. Potem bi pa tudi umeli, da ima Italija po vseh vojnih žrtvah sedaj pravico, da zahteva več kot pa tedaj. Jugoslovani naj bi si torej ne delali nikakršnih iluzij o tem. Trsta, Istre, Reke in Zadra bi Italija ne mogla izročiti. Urednik lista »Times« za inozemstvo bi storil prav, če bi prepričal o tem Jugoslovane. — »Reichspost« piše z ozirom na zgorajšnje prekeranje med Italijanom in Angležem: »Prepir tatov za našo zemljo nam vnovič odkriva njeno vrednost.« Nadalje prinaša, kar je pred kratkim časom pisal francoski »Matin«: V Avstriji je narodna skupina, katere razmerje do Italije je posebno kočljivo. To so Jugoslovani. Naj bodo zahteve te skupine take ali take, toliko stoji, da mora Italija v skupnem interesu zaveznikov in za ohranitev miru ohraniti popolno nadvlado v Adriji. Najvažnejše je to, da se v bodoči Evropi napravi močne zavore pred nemško nevarnostjo. Upoštevajoč te višje ozire, pri čemer pa nismo zavržli stremljenj junaških Srbov, smo zadnjič zapisali: »Jugoslovanska skupina je poklicana, da pomnoži odškodnino, ki jo

ima Srbija dobiti v toliki meri, kakor jo bo dopuščala organizacija prihodnje Evrope, ki zahteva absolutno gospodstvo Italije nad Adrijo. Več članov društva »Dan-te Alighieri« nam je 19. marca iz Rima poslalo svoje nazore o jadranskem vprašanju. Pravijo, da je posebnega strateškega interesa želja Italije, da dobi Istro in njena mesta do nekaj km južno od Reke, t. j. do čeri Sv. Marka in Dalmacijo z otoki in obalo do Neretve.«

VOJNI SMOTER NEMŠKEGA KANCLERJA.

Na Nemškem je vnovič vstala huda nevihta. Od raznih strani zahtevajo, da naj se dovoli razpravljati o vojnih smotrih. Razni krogi so odločno proti »slepemu« zaupanju v kanclerja. Nacionalisti mu očitajo, da je označil nemške vojne smotre amo v negativni, ne pa tudi v pozitivni smeri, in zato bi skoraj dvomili o »odločni volji za zmago«. Kancler se vneto brani v svojem glasilu in pravi med drugim: »Ali je res mehkužnejš in politik slabotnih možgan tisti, ki drugače misli kakor šestero gospodarskih zvez? Ali je res to pravo znamenje poguma in nadkriljujočega spoznanja, če poveš smotre, ki so glede možnosti še negotovi, glede koristnosti pa sporni in dvomljivi? Vsekakor naš veliki mojster v državniški umetnosti vrednosti svojih mirovnih sklepov ni meril nikdar zgolj po velikosti pridobljenega ozemlja in zato tudi nikdar ni izkušal prikopiti državi tujih, samostojnih narodov, ampak jedro njegovega dela je bilo: »Kako najbolj kmotrno in trajno napravim svojo nemško domovino složno, krepko in tako, da je ne bo mogoče napasti v prostem razvoju njenih sil?«

DELO SLOVENSKEGA UČITELJSTVA ZA »RDEČI KRIŽ IN DRUGE VOJNOPOMOŽNE SVRHE.

Ob sklepu šolskega l. 1915/16 so darovali učenci okol. deške lj. šole v Celju v prilog »R. k.« 70 K 96 h; učiteljica Maierjeva iz Bukovja od družbene zabave 200 K; prireditvev otroškega vrta CMD na Savi na Jesenicah 25 K 72 vin.; tedenska darila učencev po poštni hranilnici 20.340 K 14 vin., neposredno 12.395 K 03 vin. = 32.735 K 17 vin.; pripravjalnica za srednje šole v Trstu 110 K in 540 K = 650 K; prireditvev CM otroškega vrta v Kolonji 216 K 22 vin.; uprizoritev tovariša A. Kosija igre »Iz dni skrbi in žalosti« na Brezjah 147 K; šolsko vodstvo v Metliki čisti donos patriotične priredbe učencev predmestja Hrib 12 K; vodstvo ljudske šole v Bazovici 12 K 76 vin.; otroški vrtec v Sv. Križu pri Trstu od svoje priredbe 230 K; učiteljsko osobje videmske šole namesto venca na krsto gosp. Jos. Gomilška, nadzornika južne železnice 10 K; skupaj 34.309 K 83 vin. V zadnji števil. izkazanih 139.471 K 96 v. Danes izkazanih 34.309 « 83 « Dostej nabranih 173.781 K 79 v.

IV. VOJNO POSOJILO.

Na slovenskem Štajerskem so potom šolskih nabiralšč po prizadevanju in agitaciji slovenskega učiteljstva dalje za IV. vojno posojilo podpisali: Braslovče 56.000 K; Dobova 11.000 K; Hajdina — še 14.000 K; Ptuj okolica 19.000 K; Vičina — še 20.000 K; Pišece 8.000 K; Radvanje 26.000 K; Polskava 10.500 K; Slivnica 11.000 K; Leitersberg-Krčevina 14.500 K; Tezna — še 10.000 K; Pobrežje 70.000 K; Muta 10.500 K; Trbovlje 12.000 K; skupaj torej še 292.500 K.

Kakor vedno, tako tudi sedaj... Črni, grozeči oblaki, hipoma svetli žarek, moreč blisk in — vitka jelka pade ječaje na tla. Gozd se pa čudi, šepeta: priroda, kako moreš je uničiti lastno bitje, lastni umotvor?...

Nisem se sramoval vroče, vroče solze ob pretožni novici, in na trepetajočih ustnah so vstajali spomini... Julij, ali je res? Kaj si nam naredil, saj si komaj začel živeti!

Leta 1894. si zagledal luč sveta pri Sv. Barbari v Halozah. V desetem letu tvoje starosti ti je umrl ljubeči oče, in z materjo si se potem preselil v Maribor, da v c. kr. vladnici tamošnjega učiteljskega dovršiš ljudsko šolo. Nisi izbiral dolgo poklica, posnemal si pokojnega očeta, pričel z učenjem v pripravnici, s pridnim učenjem si služil prvi denar in olajšal s tem breme ubogi materi, ki je prišla v Maribor z nepreskrbljenimi otroki. Kakšno veselje si naredil naši dobri mami s svojim zrelostnim izpitom leta 1913! Prvo

leto si služboval v Slivnici pri Mariboru, nisi se mogel ločiti od matere in vzel si jo s seboj. Kako radi so te imeli Slivničani, pričajo sedaj neštete solze. Črna zastava na ljudski šoli v Slivnici pa govori mimogredočim: Ljubil je svoj poklic, ljubil je svojo domovino in to je pokazal s svojo hrabro, častno smrtjo.

Moj ljubi Julij, na tuji, sovražni zemlji, hvala ti in počivaj mirno! Srce, ki je našlo večno spanje in mir, je bilo dobro — junaško. Prva bolest, ki jo je naredilo svojcem, je bila — da je nehala utripati! Okrašeno gomilo krije najboljšega sina, najzvestejšega tovariša in prijatelja, junaka-brata. Solze ljubezni in spoštovanja so rosile na tvoje padlo telo!

Julij, tebe ni več! Živel pa bo trajno spomin, tvoja dela — in ljubezen!

Naročajte in širite naš list!